

горещи молитви и плаче, плаче отъ радостъ и отъ скръбъ. Шепти прѣхластнато майката прѣдъ безжизнената икона: „Мило чедо, ти ще се върнешъ, а братята ти кога ще се завърнатъ, та майка и тѣхъ да види?“

Заплаче бѣдната жена, седне до прозореца и впие насълзени очи въ широкото поле, тамъ дѣто пѣтьтъ се губи въ безмълвната долина. Мръкне. Блѣсне звѣздичка на небето, изплава и мѣсецътъ, засвириятъ шурци въ запустелия дворъ, а майката чака унесена въ спомени. Зачернѣ се нѣщо изъ пѣтя, заиграе майчино сърдце, тя неподвижно впие погледъ и шепти:

— Боже, дано е милото ми дѣте! . . .

Изчезне нѣйдѣ човѣшкиятъ призракъ. Майката до късно чака. Кандилце цѣла нощъ мѣждѣ. Сънъ склопи морни очи. Заспи майчината скръбъ...

Пѣтли запѣятъ на разсъмване. Пукне се зората. Слънце изгрѣе надъ покритата съ гробове земя. Майката още отъ зори е застанала до прозореца и гледа къмъ широкото поле, тамъ дѣто пѣтьтъ се губи въ безмълвната долина . . .

Л. Звѣздинъ.

